

אם הועיל הגט להפקיע את הזיקה, הרי הוא הפקיע אותה גם מהשניה. ולכן, אם יחזור ויתן גט לשניה אין כל משמעות לגירושיה, שהרי משנתן גט לראשונה כבר אין זיקה, ואין את מה לגרש, ואין השניה נחשבת לגרושתו, וממילא אינו נאסר בקרובותיה של השניה.

ואם לא הועיל הגט של הראשונה לדחות את הזיקה, ולכן שייך לחזור ולגרש גם את השניה – הרי כיון שלא דחה הגט את הזיקה, והיא עדיין קיימת גם אחר הגט, אי אפשר להחשיבה כגרושה לאסור בכך את קרובותיה.

ומודה רבן גמליאל, החולק על חכמים, וסובר ש"אין גט אחר גט" –

א. **שיש גט אחר מאמר.**

שאם נפלו לפניו שתי יבמות מאח אחד, ועשה מאמר בראשונה ונתן גט לשניה, הועיל הגט שנתן לשניה לפסול את הראשונה [שעשה בה מאמר] מדין "כיון שלא בנה שוב לא יבנה". לפי שגט באחת נחשב מדרבנן כחליצה באחת, שהיא פוסלת עליו את שתיהן מדין "שוב לא יבנה".

וכמו כן מועיל הגט הזה לפסול את קרובותיה של השניה עליו.

ואין אומרים שהמאמר שעשה בראשונה, מחשיב את הראשונה כל כך ככנוסה ליבם [מדרבנן!], עד שלא יתכן שהגט מדרבנן הניתן לשניה יפסול את כניסתה של הראשונה.

והיינו, שהשוו חכמים את כח הגט מדרבנן

ועדיף כח הגט שלה על כח המאמר שבחברתה, ואין המאמר של חברתה חשוב עוד.

וכיון שהתחיל בה במעשה הגירושין עדיף שהוא זה שימשיך במה שהתחיל, ויחלוץ לה.

או דלמא בעלת מאמר עדיפא – משום דעל ידי שעשה בה מאמר, הרי היא קרובה לביאה.

ועדיף המאמר על הגט, ונשאר הקירבה בין היבם ליבמה כמות שהיתה, ואין כח הגט יכול לקלקל קירבה זאת.

וכיון שקירבתה של זאת ליבם היא יותר גדולה משל היבמה השניה, גם חליצתה הגונה יותר משל השניה.

אמר רב אשי, תא שמע ראייה, מבריייתא ששינו בה:

יבם המגרש את יבמתו בגט לפני שכנסה, לא חלו הגירושין מן התורה, אלא תיקנו חכמים שיחולו הגירושין לגבי כך שאינו יכול עוד לכונסה, לא הוא ולא אחיו.

ועוד תיקנו, מכיון שגירשה, הרי הוא אסור בקרובותיה, בדומה לקרובות אשתו שגירשה.

ולאור זאת, נחלקו חכמים ורבן גמליאל, אם יגרש היבם את יבמתו האחת, ויחזור ויגרש גם את יבמתו השניה, האם יאסרו עליו גם קרובותיה של היבמה השניה.

רבן גמליאל סובר ש"אין גט אחר גט", היות שממה נפשך אין לאסור עליו את קרובותיה של השניה: